

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Μιχαήλ Π. Λάμπρος

Λίγο απ' όλα [απόσπασμα: Δημοσιεύεται η "Σκηνή των Επαιτών" από πρ. Β']

Εστία, Αθήνα

τμ. 37, τχ. 32 (1894), σ. 2

ΕΚ ΤΟΥ ΛΙΓΟ ΑΠ' ΟΛΑ

ΜΙΧΑΗΛ Π. ΛΑΜΠΡΟΥ

Β' ΠΡΑΞΙΣ

Η ΣΚΗΝΗ ΤΩΝ ΕΠΑΙΤΩΝ

Α'. 'Επαίτης. Μά τί θαύματα μᾶς ἐμάζωσαν πάλιν ἰδῶ ;
Β'. 'Εξορία μού μορῆζει. Ἠλίπιος τώρα ἡ στρατιωτικὴ ἀστυνομία δὲν χωρατεύει. Δὲν ἀφήνει ἄνθρωπο νὰ κἀνῆ τὴν δουλειά του. Ἐρρήμαξι τὰ ζαχαροπλαστικά, ἱπαναστάτησι τὰ ξηνοδοχεῖα, βίχτησι στὰ κρεπωλεῖα καὶ στὰ φαρὰδικα, τώρα τῆς φταίμε καὶ μᾶς. Τί τὴν κειράζει ἀδελφοί ἂν οἱ ἄνθρωποι θέλουσι νὰ ἔλασιν τὴν πτώχημᾶς. Ἄν δὲν θέλουσι νὰ τὴν ἔλασιν δὲν θὰ μᾶς ἔδιδαν γρήματα καὶ τότε ἡμεῖς οἱ ἔλασι δὲν θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ ζήσωμεν καὶ θὰ ἐρεῖγαμεν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

Α'. Καὶ νὰ ἰδῆς ὅτι τώρα μὲ αὐτούς τοὺς ἀστυφύλακας τὸ κολόκορο δὲν δουλεύει.

Β'. Βρὶ τί ἀστυφύλακας. Πρέπει νὰ ἀποφασίσωμεν νὰ δώσωμεν ἵνα τόσο τὸ μῆνα ἔλασι, διὰ νὰ φροντίσωμεν νὰ βαρῖσωμεν μεγάλο κόλπο.

Α'. Ἐγὼ δίνω 50 δραχμᾶς τὸν μῆνα.

Β'. Ἐγὼ δίνω 40 δραχμᾶς.

Γ'. Ἐγὼ 30.

Γυνὴ ἐπαίτης. Ἐγὼ δίνω 10 δραχμᾶς.

Ἄλλοι. Κι' ἐγὼ, κι' ἐγὼ.

Α'. Βλέπετε ἠμποροῦμεν νὰ μαζεύσωμεν 500 — 600 δραχμᾶς τὸν μῆνα.

Β'. Βρὶ ποτὶ δὲν τὸ πιστεύω. Πόσο βγάζεις ἐσὺ τὸν μῆνα ;

Α'. Ἐγὼ ; τὴν τρακοσάρκα. Μὰ ξέρεις ἀλλάζω δύο φορὰς τὴν ἡμέρα βίον καὶ ἐπάγγελμα.

Β'. Τί ἐπάγγελμα ;

Α'. Νὰ τώρα βλέπεις εἶμαι κουλός. Τὸ ἀπόγευμα στραβόνομαι.

Β'. Καὶ ἐγὼ. Τώρα ἔχω στραβὸ τὸ ποδάρι μου, τὸ ἀπόγευμα γίνομαι μουγκός.

Α'. Βρὶ σὺς. Ξέρωτε τί λέω. Νὰ κάμουμε ἵνα σύλλογο καὶ ἡμεῖς. Νὰ κάμουμε πρόεδρο καὶ γραμματεῖα. Ἐνωσθεῖτε ὅτι τὰ συμφέροντά μᾶς μὲ αὐτὰ τὰ μέτρα τῆς Ἀστυνομίας καταστρέφονται. Τὰ σπῆτιά μᾶς, ὅσοι ἔχουν σπῆτια, ποῖος θὰ φροντίσῃ ; Ποῖος θὰ εἰσπράξῃ τὸ ἰνοκίσιόν τους ; Ποῖος θὰ φροντίσῃ διὰ τὰ παιδιὰ μᾶς ;

Γ'. Κάτω στὸν Προρότη Δανιὴλ κτίζω τώρα ἵνα σπατάλι. Ἐβαλα στήγη καὶ τώρα θὰ μποδὴ μῖσα οἱ μαραγκοί. Πρέπει νὰ δουλεύσω διὰ νὰ ἀποτελειώσῃ. Ἄστετε τώρα σὲ στέλλον ἰξορία.

Α'. Ἄμ' ἐγὼ νὰ ἰδῆς τί ἵπαθα. Ἐχω κάτω στὸν σταθμὸν τῆς Πελοποννήσου κἀτι καμαράκια ποὺ μαζεύω 200 δραχμᾶς τὸν μῆνα. Ποῖος θὰ φροντίσῃ νὰ μαζεύσῃ τὰ νίκια ;

Γυνὴ ἐπαίτης. Καὶ τί νὰ πῶ ἐγὼ ἡ κκομοῖρα ποὺ ἔχω τὴν κέρη μου δαταάλα στὸ Ἀρσάκειο καὶ φοβοῦμαι μὴ τὴν κάμουν τριτοβάθμια, γιὰτὶ εἶναι λίγη ἀσχηματιστρα.

Β'. Ξέρωτε ἱεσίον τὸν λιμακοντόρο τὸν Καθοπεύλη. Τοῦ ἔχω δανείσει μὲ συναλλαγματοκτῆν 1000 δραχμᾶς καὶ ἀρνήθηκε τὴν ὑπογραφήν του. Τὸν ἰσπρίμωξα μῖσα. Φοβοῦμαι πῶς ἅμα μᾶς διώξουν θὰ δώσῃ κανίνα τέλληρο στὸν ἱποστάτη τῆς φυλακῆς καὶ θὰ βγῆ ἔξω, ἐνῶ ἐγὼ κἀθὴ ἡμέρα περνῶ ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἔχω τὸν νοῦν μου.

Α'. Τί τὰ θέλατε βρὶ ἀδελφοί ! Δυστυχία, δυστυχία ! Καὶ δὲν ἔχεις, ἀδελφοί, καὶ βουλευτάς. Οἱ δικαί μᾶς εἶναι οἱ περισσότεροὶ ἀντιπολιτευόμενοι καὶ ὅσοι εἶναι ὑπουργοί, ντρέπονται λίσι νὰ πῶν νὰ μιλήσωσι στὸν Ἀστυνομίον διὰ τεμπιλῆδες. Τεμπιλῆδες ! νὰ βγάσωμε τὸ φῶμι μᾶς μὲ τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου μᾶς, τὸ καλοκαίρι μὲ τὸν ἥλιο καὶ τὴ ζίστη τὴν ροδερῆ, τὸν χειμῶνα μὲ τὴν παγωνιά καὶ τὸ βορριά, νὰ τρώμε βροχίς, σκόνη, λάσπη, δυστυχία, νὰ ἀκούσῃ βρῖσαις καὶ καταρρόνια δι' αὐτὴν τὴν δόλια τὴν πεντάρκα ποὺ θὰ πάρῃ, καὶ ὅστερα νὰ εἰ ἴν καὶ τεμπιλῆ. Ἄμ' τί κάμουν αὐτοὶ οἱ μεγαλοκίνοιο ποὺ πέρνουν ταῖς διακοσάραις καὶ ταῖς τρακοσάραις στὰ σχολαῖα, στὸ Πανεπιστήμιον, στὰ ὑπουργεῖα. Κἀτι φερολογήματα λένε καὶ στὰ παιδιὰ, κἀτι μουτζουροχάρτα γράφουν ἐκεῖ οἱ ἄλλοι, καὶ ἵπαιτα ζάπλωμα τῆς ἀρῖδας καὶ ἐργάζονται λίσι. Οἱ ἔμποροι κἀθονται ἔλασιν τὴν ἡμέραν στὰ ἔμπορικά τους καὶ παίρνουν μὲ τὴν ἀνάπαυσίν τους 100 τὰ 100, οἱ χασάπιδες καὶ οἱ φαρὰδες στὴν ἀγορὰ κἀθονται στὸ δροσιὸ καὶ πουλοῦσι σάπια κρέατα καὶ βρώμια φάρια καὶ ἐργάζονται λίσι. Οἱ ἠθοποιοὶ παροστάνουν κἀθὴ βράδῃ καὶ τρῶνε χαράμι τοῦ κόσμου τὸν παρὰ καὶ βλέπουν τζάρμα καὶ τὴν παρὰσταισι καὶ ἐργάζονται λίσι. Καὶ ἡμεῖς οἱ δυστυχισμένοι ποὺ δουλεύουμε ἀπὸ τὰ χαράματα ἕως τὴν νόστα, ποὺ τὸ μισθώμε ἂν κλέψωμε ὀλίγον ὑπὸ τὴν κλέψωμε ἐκεῖ στὸ κίζοδρομῖο ἱπάνω, ἡμεῖς εἶμεθα τεμπιλῆδες. Δεκαεσὴν τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων !

Όλοι. Ἄδικα, ἄδικα.